

[Pia Kjærsgaard]

gennemført skatte- og afgiftsstigninger, som det har været tilfældet med jule- og påskepakke, den bundne opsparing, pensionskassetyveriet samt de stigende boligudgifter, der sammenlagt har resulteret i Danmarkshistoriens største skattetryk.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

### Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

### Maisted (FD):

Jeg skal indlede med at sige, at jeg beklager, at Danmarks Radio, som råder over tre kanaler, ligesom den ikke fandt det nødvendigt at bringe åbningsdebatten, heller ikke finder det nødvendigt at bringe denne afslutningsdebat, som ville give befolkningen et indtryk af, hvad der foregår i folketinget. Det synes jeg simpelt hen er for dårligt, og det er en foragt for demokratiet fra Danmarks Radios side. Her havde man lejlighed til at høre samtlige politiske partier i folketinget, men man vælger at sortere, som man plejer, alt efter hvad man selv ønsker der skal bringes.

Med hensyn til regeringens politik er der ingen, der kan benægte, at der er opnået glimrende resultater. Der er sket mere end en halvering af renten, og man har været i stand til at holde en fast kronekurs. Der er sket et markant fald i ledigheden, og vi har opnået at have den laveste inflation i årtier. Og man har altså været heldig med at føre en fornuftig indkomstpolitik. Samtidig har man konstateret, ganske naturligt, at der ikke er råd til, at der bliver slappet af over for den offentlige sektor.

Problemet er imidlertid, at de offentligt ansatte selvfølgelig bliver utilfredse med den manglende styring af den private sektor. Det er klart, at man kan fastholde en stram indkomstpolitik over for den offentlige sektor, men at der mangler disciplin i den private sektor. Det bør være sådan, at den private sektor virkelig udviser disciplin i forhold til indkomstpolitikken, således at der kan blive plads til skattelettelse til alle.

Det nytter ikke, at man vil føre en politik, hvor man giver efter over for den offentlige

sektor, fordi der har været en løneeksplosion i den private. Kun ved, at man holder en disciplin og fører indkomstpolitik i den private sektor, vil der være plads til skattefrie lettelse for alle, og ved at hæve den skattefrie bundgrænse vil de svagest stillede blive bedre stillet.

Ligeledes bør man iværksætte sociale tiltag på det private arbejdsmarked på den måde, at man opretter produktive arbejdspladser for alle de mennesker, vi har, der er handicappede. Man har tit hørt den argumentation, at det skulle være konkurrenceforvridende. Det passer ikke, for de udgør kun en meget ringe andel af den samlede arbejdsstyrke, og på den måde kan man altså hjælpe de handicappede, og selv om de kun er i stand til at indtjene halvdelen af, hvad man præsterer på de normale arbejdspladser, vil det give den gruppe af befolkningen en tilfredsstillelse og en følelse af at være med i samfundet. Det ville være et fornuftigt tiltag.

Til minuserne hos regeringen hører naturligvis den manglende privatisering af den offentlige sektor. Vi har hørt megen tale om det, men der er intet sket, for det kan jo måles ganske enkelt ved, at der sker et fald i antallet af offentligt ansatte. Dermed ville der blive frigivet midler til yderligere skattelettelse. Tværtimod har vi oplevet, at denne regering har sat verdensrekord i skattetryk. Man har også haft en manglende holdning til politiske spørgsmål som f.eks. Christiania og sikkerhedspolitikken. Man har også haft problemer med den voksende gæld til udlandet; det har man ikke været i stand til at løse. Det er minuserne.

Men dette hænger selvfølgelig sammen med regeringens forhandlingspartner, det radikale venstre. Det er en forhandlingspartner, der gerne leverer en række forslag, men nægter at betale prisen for dem. Men i tiltro til, at den reelle magthaver her i landet er Danmarks Radio og TV, er man altså klar til at viderebringe ethvert populært forslag inden for energiforsyningen, miljøpolitikken, afspændingspolitikken, socialpolitikken og sikkerhedspolitikken uden nærmere analyse af forslagene, og det bliver selvfølgelig støttet af den såkaldte opposition.

Med disse arbejdsvilkår skulle man tro at der var et alternativ til den siddende regering, men der findes intet alternativ til denne regering. Det alternativ, som bliver ført frem